

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

משניות מבוארות

גסה, ביבש כטן תבואה שלשת קבין, ובלח שנה דינר, רבי יוסי אומר, סלי תאנים וסלי ענבים קפות של ירק, כל זמן שהוא מוכרן לא בפדה ולא במשקל אלא אכסדה לפי האמד כמה שיש, פטור מלעשר דמאי דהרי כמוכר במדה גסה:

פרק ג א מאכילין את העניים

וצריך להודיעם, שאם ירצה יעשר לעצמו, ואת האכסניא חיל ישראל שעובר ממקום למקום ומשל על בני המקום לפתוסם, מאכילים אותם דמאי, וכל שכן שאר אורחים (תפארי') ודוקא בשלא לנו בלילה, רבן גמליאל היה מאכיל את פועליו העניים דמאי, ולתלה אסור בפועל העובר בשכר אכילתו, משום דחביב כמזנותיהם, ונמצא פורע חובו בדמאי שהוא חלק העניים. גבאי צדקה שנתבין דברי מאכל, בית שמאי אומרים, נותנין את הפרות המעשר לשאני מעשר, כדי שיאכל מתקן, ואת שאני מעשר למעשר, ומספיק לו כשעור המעשר שלא יספיד, דסקריא אין מאכילין את העניים דמאי, נמצאו כל האדם בין המעשר, ובטעם אין אותו מדקדק, ואכלין מתקן, וחכמים אומרים גובין סתם ומתליקם סתם ואין זריכים לדרקק ותרצה לתקן, וישן דסקרי חכמים דמאכילין את העניים דמאי, ולא כשיש בזה לפי עד דבר תפנת העניים, והעני יעשר אם ירצה כדי' (ממלט): **ב**) הוצא לחטום לחתך על ירק מקלח שילתו להקל ממשאו, לא שילי' העלים עד שיעשר, ודוקא בירק הנאגד שנמנהר מלאכתו, שלא יקשל את עם הארץ המוצא לאכל שאני מעשר. שמוקח ירק מן השוק, אגדות ירק ששחרין ידע, ונמלך להחזיר והוא כבר קנה בהגבהה, לא יחזיר עד שיעשר, מכיון שאינו מחסר קלם מנו, היה שומד ולוקח שברר לו כמה אגדות ולא נטלם ביזיו והוכריז מיכסד, לו ויאה לוקח טוען מעשר אחר של אגדות ירק יפה ממנו, מתר להחזיר הירק למוכר.

מפני שלא מישך עידו: **ג**) המוצא פרות בדרך אם נמנהר מלאכתו ונטלן לאכלו, וזה כהן ונתחביב לעשרו, ונמלך להעניע שלא יספיד, ולא יצניע את מעשרו, דאסור ורואי מידו דבר שיש מעשר מתקן, שמא ימצאם עם הארץ ויאכלם, ואם מתחלה נטלן להניח בצד בשביל שלא יאבדו, ולא נתפנו לזכות בהם פטור מלעשרו. כל דבר שאין אדם רשאי למכור דמאי, כגון שומכרין והוא כותב קטנה לדעיל פרק ב' משנה ד', לא ישלח לבדו במתנה דמאי, רבי יוסי מתייר בודאי, ומודה בדמאי, דקיל בעיניו וטוחן בשמא לא יודיע (תריס') ובלבד שיודיענו לחברו: **ד**) המוליד חטים לטעון תבואה והוא כותב שטתירו בימי סתריב (קומם שגורו עליהם להיות עכברים), או לטוח עם הארץ, הרי הן בחזקתן שלא החליפין למעשרות, הן ולשביעית, דאין חשודין להחליף במזיד, אבל המוליד לטוח גבירי הן בחזקת דמאי, דהרבה מוקיין לו לטוח וחסדי החליף בשל ישראל אחר החשוד על המעשרות או על השביעית, המפקיד פרותיו

י תשרי

מאמינו על המעשרות, ובלבד שישאלו וצריך שיאמר לו מעשרין הן, ובשבת שניה, אף על פי שצדד ממנו הניה לא יאכל עד שיעשר ותתנה בערב שבת, שמה שישאיר יתא מעשר פקדו' משנה א' (ממלט) ולא מהני מה שאומר לו מעשרין הן דלא (במשכסה א) רק בשבוע (כרל): **ג**) רבי אליעזר אומר לא

אדם צריך לקרות שם למעשר שני של דמאי בקשה שלשית וששית וסבירא ליה שעם הארץ מפרשי מעשר שני מפני שכול לקחת לעצמו ויודע שיש מיתה בטבול למעשר שני מה שאין בו כמעשר ראשון, שצריך לתרומת מעשר לבתן וחס על ממוט ומעשר שני צריך להעלות לירושלים ותרומתו מותרת, לכן אינו נאמן, וחכמים אומרים אומר שם, שאינו מפקיד כלום בזה ואין צריך להפריש לתן לעני, דינר היו מוציא ועילי להביר ראשי שאנין מעשרין: **ד**) מי אכיל בחול שם לתרומת מעשר של דמאי או למעשר עני של דמאי שצריך לתתם לבתן או לעני מעשר שני של דמאי שיש לוטול לעצמו לא יטלם בשבת לתתם לבתן או לעני שאסור לתן ממתן בקהה או עניים בשבת, כדי שלא יבא להפריש בשבת (תפארי' ביצה רב) ואם היה כהן או עני למדור, ורגלים לאכל אצלו יבוא ויאכל, ובלבד שיודיעם שיש אכילתו לא מעשר, שאם לא יודיעם יסבור ששאיכלם משלל ואסור להאכיל לא אורחים מעשר המעשר: **ה**) האומר למי שאני נאמן על המעשרות, קח לי פרות ממי שהוא נאמן, שאני לוקח פרות עם החרוץ, ואם נמני שהוא מעשר את מה שלוקח מעם הארץ, אין נאמן, ואם לאומר איש זה שלחתי ממנו בעיני אורי נאמן, ואם אמר לשלוחו קח לי מאיש פלוני, הרי זה נאמן, דלא חשודין ליה למשכר נאמן, מדאמי רשאי לקח מאחר, וגם עבדי לאגלוי, הלך השליח לקח ממנו ובא ואמר לו לא מצאתי, ולקחתיו לא מצאתי שהוא נאמן, אינו נאמן, ולא אמרין פירן שצריך לקח מאחר סימן שלא יטעה אותו, ואינו

נאמן בגמל שהיה יכול לשלוח ממנו מאותו ששאלו אליו, דעבידי לאגלוי' (שם) הנכנס לעיר ואינו מביר אדם שם, דבמכיר יקח רק מן הנאמן שישאל אותו, אמר מי כאן נאמן, או מי כאן מעשר, אמר לו אחד אני נאמן, ואם אמר לו אחד אני איני נאמן, איש פלוני נאמן וזה נאמן, לנטיד על חברו, ודוקא באכסאי הקלו, משום חיי נפש, הלך לקח ממנו, מזה שהראו לו, למשל ראובן אמר על שמעון שצאנו ובא לחתום משמעון אמר לו לשמעון, מי כאן מוכר ישר, תבואה ישנה, וזה היתה העמר, דתבואה חדשה אסורה עד הקרבת העמר פס"ו ניסן, אמר לו שמעון מי ששלחך אצלי דהניו ראובן מוכר ישר, אם על פי שחו וראין נגמולין זה את זה, הרי אלו נאמנין, משום חיי נפש, וגם בחדש חצי עמי ארבעה יוקרים: **ז**) החמרים שמתקנין תבואה שנכנסו לעיר, אמר אחד מהארזין של חדש שאסורין לאכלה עד ט"ו ניסן, וזה שרי, ואמר וקטר לאכלה מיד, או שלי אינו מתקן וצריך לעשרו, ושל חברי מתקן אינו

פרק ג א מאכילין את העניים

רבן גמליאל היה מאכיל את פועליו דמאי. גבאי צדקה, בית שמאי אומרים, נותנין את המעשר לשאינו מעשר, ואת שאינו מעשר למעשר. נמצאו כל האדם אוכלין מתקן. וחכמים אומרים, גובין סתם ומחליקין סתם, וירוצה לתקן, וישן: **ב**) הוצא לחטום על ירק הקל ממשאו, לא שילי' עד שיעשר. הלוקח ירק מן השוק ונמלך להחזיר, לא יחזיר עד שיעשר, שאינו מחסר אלא מנון. היה עומד ולוקח ורצה טען אחר יפה ממנו, מתר להחזיר, מפני שלא מישך: **ג** המוצא פרות בדרך ונטלן לאכלו, ונמלך להעניע, לא יצניע עד שיעשר. ואם מתחלה נטלן בשביל שלא יאבדו, פטור. כל דבר שאין אדם רשאי למכור דמאי, לא ישלח לחברו דמאי. רבי יוסי מתייר בודאי, ובלבד שיודיענו: **ד** המוליד חטים לטוחן כותי או לטוחן עם הארץ, בחזקתן למעשרות ולשביעית. לטוחן נכרי, דמאי. המפקיד פרותיו אצל הכותי או אצל עם הארץ, בחזקתו למעשרות ולשביעית. אצל הנכרי, כפרותיו. רבי שמעון אומר, דמאי: **ה** הנותן לפגדקית, מעשר את שהוא נותן לה, ואת שהוא נוטל ממנה, מפני שחשודה לחלף. אמר רבי יוסי, אין אנו אחרין לרמאין, אינו מעשר אלא מה שהוא נוטל ממנה בשבד: **ו** הנותן לחמותו, מעשר את שהוא נותן לה, ואת שהוא נוטל ממנה, מפני שהיה חשודה לחלף את המתקלקל. אמר רבי יהודה, רוצה היא בתקנת בתה ובושה מחתנה. מודה רבי יהודה בנותן לחמותו שביעית, שאינה חשודה להחליף להאכיל את בתה שביעית:

פרק ד א הלוקח פרות ממי שאינו נאמן על המעשרות, ושכח לעשרו, ושואלו בשבת, יאכל על פיו. חשקה מוצאי שבת, לא יאכל עד שיעשר. תרומת מעשר של דמאי שחזרה למקומה, רבי שמעון שזויר אומר, אף בחל שואלו ואוכלו על פיו: **ב** המדיר את חברו שיאכל אצלו, והוא אינו מאמינו על המעשרות, אוכל עמו בשבת הראשונה, ואף על פי שאינו מאמינו על

ע שיעשר, גם על מה שאכל בשבת, (ומביט) כדי שלא יבא לסמך עליו עם כשאומר לו בחול, והוא הדין לא מציא לומר ואמר לו אחר שאני נאמן על המעשרות שהוא יודע שמעשרין הן, אוכל על פי דבריו אין עמי הארץ משקרין, חשקה מוצאי שבת, לא יאכל עד שיעשר וירצה לטעון המשנה דביכול לשאל למוכר, רבי ישאל לאחור (תפארי') ותיין (תורתי') תרומת מעשר שהפריש הקונה לבתן אחד ממאה של דמאי שחזרה למקומה, שנתעברה בצ"ט חליו המתקנות דתרומה צריך מאה לבטלה, רבי שמעון שזויר אומר בזה נאמן המוכר, ואף בחול שואלו אם עשר ואם אמר מעשרין הן, ואוכל על פי, שבתרומת מעשר שהפרישה את חשוד להכשילו אפלו בנתעברה: **ב**) המדיר את חברו כדי שיאכל אצלו ואומר לו, יאסור עליך נכסי שלא תתנה מהם, אם לא תאכל אצלי והוא אינו מאמינו לבטל הבית על המעשרות אם המדיר הוא חותמו, אוכל עמו בשבת הראשונה של נשואיו משום איבה, ואף על פי שאינו

מסכת דמאי פרק ה

נאמינו, דמולין זה את זה, ובעיר אחרת יאמר השני על הראשון שהוא נאמן, רבי יהודה אומר נאמינו אינו חושש, משום שיהיה של בני העיר שהיו המוכרין ורגילין לכא:

פרק ה א

המעשרות, ובלבד שיאמר לו מעשרין הן. ובשבת שניה, אף על פי שצדד ממנו הניה, לא יאכל עד שיעשר: **ג** רבי אליעזר אומר, אין אדם צריך לקרות שם למעשר עני של דמאי. וחכמים אומרים, קורא שם ואין צריך להפריש: **ד** מי שקרא את תרומת מעשר ואמר של דמאי ולמעשר עני של דמאי, לא יטלם בשבת. ואם היה כהן או עני למדורים לאכול אצלו, יבואו ויאכלו, ובלבד שיודיעם: **ה** האומר למי שאינו נאמן על המעשרות, קח לי ממי שהוא נאמן וגומי שהוא מעשר, אינו נאמן. מאיש פלוני, הרי זה נאמן. הלך לקח ממנו, ואמר לו מעצתי וקחתני לך מאחר שהוא נאמן, אינו נאמן, מזה שצדד לעיר ואינו מביר אדם שם, אמר מי כאן נאמן, מי כאן מעשר, אמר לו אחד, אני, אינו נאמן. אמר לו איש פלוני נאמן, הרי זה נאמן. הלך לקח ממנו, אמר לו, מי כאן מוכר ישר, אמר לו, מי ששלחך אצלי, אף על פי שהו כגומלין זה את זה, הרי אלו נאמנין: **ז** החמרים שנכנסו לעיר, אמר אחד, שלי חדש ושל חברי ישר, שלי אינו מתקן ושל חברי מתקן, אינו נאמנין. רבי יהודה אומר, נאמנין:

פרק ה א הלוקח מן הנחתום, כיצד הוא מעשר, נוטל כדי תרומת מעשר ונתלה ואומר, אחד ממאה ממה שיש כאן, הרי בצד זה מעשר, ושאר מעשר סמוך לו, זה שעשיתי מעשר עשוי תרומת מעשר עליו, והשאר חלה, ומעשר שני בצבצו או בדרומו, ומחלל על המעות: **ב** הרוצה להפריש תרומה ותרומות מעשר כאחת, נוטל אחד משלשים ושלש, ושליש, ואומר, אחד ממאה ממה שיש כאן, הרי בצד זה מעשר, ושאר מעשר על הכל. ומאה חליו שיש כאן, הרי זה מעשר, ותרומת מעשר עליו והשאר חלה. ומעשר שני בצבצו או בדרומו, ומחלל על המעות: **ג** הלוקח מן הנחתום, מעשר מן החמה על הצוננת, ומן הצוננת על החמה, אפלו משופסין הרבה, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אוסר, שאני אומר, חטים של אמש היו משל אחד, ושל היום היו משל אחר. רבי שמעון אוסר בתרומת מעשר, ומתייר בחלה אפלו משל אהמול לשל היום דחזיבה באה רק משני אגשים ומתייר בחלה אפלו משל

חצי משלושת האוחיון, יתא חלה ומעשר שני בצבצו או בדרומו של הפרות ומחלל על המעות ומתעורר יעלה לירושלים, ודמאי שני שלם מוסף חמש כשפדאדו (ענין חטא אנשי שם): **ג** הלוקח לחם דמאי מן הנחתום מעשר מן החמה, דהניו שצאנתה היום, על הצוננת שצאנתה אהמול, ומן הצוננת על החמה, ודבמאי מתר לעשר מן הרע על הקפה. אפלו משופסין צורת חלקם שעשוי בדפוס הרבה שונים זה מזה, דברי רבי מאיר, שסובר דאין לחוש שמת הנחתום לקח ממנה מקומות רבא לתרים מן הפטור על החיב, וישלח מזה מקום יום, רבי יהודה אוסר, שאני אומר חטים של אמש היו משל אחד ושל היום היו משל אחר, ואולי אחד עשר ואחד לא, ויבא להקריש מהמקשר על שאני מעשר. אבל בשל יום אחד, מודה רבי יהודה דכול לעשר מזה על זה אפלו מדפוסים שונים דלא חשינין, רבי שמעון אוסר בתרומת מעשר לקח מדפוס אחד על השני אפלו של יום אחד, ושםא קנה משני אגשים ומתייר בחלה אפלו משל אהמול לשל היום דחזיבה באה רק

י תשרי

הן בחזקתן למעשרות ולשביעית אצל הנכרי הרי הן כפרותיו של הנכרי, דאפלו אם החליפין החליפין בשלו ושלו פטור ממעשר, ולא חשינין שמא החליף בשל ישראל אחר דמלתא דלא שכיחא שיבא עוד ישראל להפקיד אצלו כאותו זמן. רבי שמעון אומר הרי הוא דמאי, דחשינין שגם ישראל חשוד הפקיד אצלו: **ה**) הנותן לפגדקית האחריות, על הפקדן, שכתבין לו מאכל מפרותיו, מעשר מקדם, את שהוא נותן לה, שלא יוציא מתחת ידו בזה שאינו מוסר, ואת שהוא נוטל ממנה מעשר מתקן, ואת שהוא נוטל ממנה מפני שחשודה לחלף, שמתקנת לטובתו שהיה ממואכל שהוא חם וטוב ויהיה תאכל את של אף על פי שהוא קר ואינו טוב, אמר רבי יוסי, אין אנו אחרין לרמאין אין עמי הארץ תאכל את שהוא נוטל ממנה, אלא מה שהוא נוטל ממנה בלבד, דסקריא ליה שאינה מתקנת לטובתו, אלא לטובתה לזול ממנו מה שהוא נותן לה: **ו**) הנותן לחמותו על המעשר, מעשר את שהוא נותן לה, ואת שהוא נוטל ממנה, מפני שהיה חשודה לחלף את המתקלקל, מה טעם אמר רבי יהודה, רוצה היא בתקנת בתה, שתאכל יחזיר טוב, ובושה מחתנה, וחכמים חולקין בפסותו דהני ששכחו ואינו חושש שתחליף, ובאמו אפסר כלי עקמא מדיים חשודה לחליף, ונאמינו (תריס') ומוזה רבי יהודה לחכמים, בנותן פרות לחמותו בקנה שביעית, שאינה חשודה להחליף להאכיל את בתה פרות שביעית, דבאתריה דרבי יהודה היו מתמריין באסור פרות שביעית יותר בממעשרות (תריס' מיד):

פרק ד א הלוקח פרות ממי שאינו נאמן על המעשרות, ושכח נאמן על המעשרות, ושכח לעשרו ונכנס השבת או יום טוב ואסור להקח משום מתקן, ושואלו למוכר בשבת אם הם מעשרין יאכל על פיו, אם אומר שמעשר מכר עמא, ונתמנהא אימת שבת לא משכר אפלו עם הארץ, וגם משום ענג ענג, חשקה מוצאי שבת, לא יאכל עד שיעשר, גם על מה שאכל בשבת, (ומביט) כדי שלא יבא לסמך עליו עם כשאומר לו בחול, והוא הדין לא מציא לומר ואמר לו אחר שאני נאמן על המעשרות שהוא יודע שמעשרין הן, אוכל על פי דבריו אין עמי הארץ משקרין, חשקה מוצאי שבת, לא יאכל עד שיעשר וירצה לטעון המשנה דביכול לשאל למוכר, רבי ישאל לאחור (תפארי') ותיין (תורתי') תרומת מעשר שהפריש הקונה לבתן אחד ממאה של דמאי שחזרה למקומה, שנתעברה בצ"ט חליו המתקנות דתרומה צריך מאה לבטלה, רבי שמעון שזויר אומר בזה נאמן המוכר, ואף בחול שואלו אם עשר ואם אמר מעשרין הן, ואוכל על פי, שבתרומת מעשר שהפרישה את חשוד להכשילו אפלו בנתעברה: **ב**) המדיר את חברו כדי שיאכל אצלו ואומר לו, יאסור עליך נכסי שלא תתנה מהם, אם לא תאכל אצלי והוא אינו מאמינו לבטל הבית על המעשרות אם המדיר הוא חותמו, אוכל עמו בשבת הראשונה של נשואיו משום איבה, ואף על פי שאינו

משניות מבוארות

נאמינו, דמולין זה את זה, ובעיר אחרת יאמר השני על הראשון שהוא נאמן, רבי יהודה אומר נאמינו אינו חושש, משום שיהיה של בני העיר שהיו המוכרין ורגילין לכא:

פרק ה א הלוקח לחם מן הנחתום, חבש שפתו לו למכר דמאי, כשחמור במקדו קסא (פרק ב' משנה ד) כיצד הוא מעשר, נוטל כדי תרומת מעשר, דהניו אחד ממאה מן הכל ונתלה, דהניו אחד ממאה דכיון דלקח הנחתום מעם הארץ הני בחזקת טכמאה (ענין טכמא) ואומר אחד ממאה ממה שיש כאן, הרי זה בצד זה מעשר ראשון ושאר עוד תשעה חלקים כמותו מעשר ראשון סמוך לו, זה שהוא מפקא שיעשיתי מעשר, עשוי תרומת מעשר עליו על המעשר ראשון והשאר חלק אחד מ"ח שהפרישתי יתא חלה ומעשר שני בצבצו או בדרומו של הפרות ומחלל על המעות ואינו מוסף חמש (פקדו א' משנה ב) ואינו צריך להפריש מקדם: **ה**) הרוצה להפריש תרומה גדולה ששעורו אחד מתשעים אוחיון, ותרומת מעשר שהוא אחד ממאה כאחת (הדין) שמתר לו להפריש שלא מדעת חליו, כאכא אלקעון בן גמלא (ספד דל') ויבטל ודאי, נוטל אחד משלשים ושלש, ושליש, דהניו אם יש לו מטה אסא או קבין מחלקו שלשה ונטל מן אסא אחד דמאי שלשה ואוחיון מחלק אחד ואומר, אחד ממאה ממה שיש כאן דהניו אחוז אחד, הרי בצד זה חליו והשאר שני אוחיון תרומה על הכל דהניו שתיים ממאה, ומאה חליו שיש כאן מאתריים מקדם שישאיר חליו, הרי זה בצד זה מעשר ראשון, ושאר מעשר ראשון סמוך לו עוד תשעה חלקים שבתוך הפרות יתא מעשר ראשון, חלק זה שעשיתי מעשר אחד ממאה שהפרישתי עשוי תרומת מעשר עליו על חלקים מעשר ראשון, ואם רוצה להפריש גם חלה, מוסף אחד מ"ח לתחתום או אחד מכ"ד לבטל הבית ואומר, והשאר

חצי משלושת האוחיון, יתא חלה ומעשר שני בצבצו או בדרומו של הפרות ומחלל על המעות ומתעורר יעלה לירושלים, ודמאי שני שלם מוסף חמש כשפדאדו (ענין חטא אנשי שם): **ג** הלוקח לחם דמאי מן הנחתום מעשר מן החמה, דהניו שצאנתה היום, על הצוננת שצאנתה אהמול, ומן הצוננת על החמה, ודבמאי מתר לעשר מן הרע על הקפה. אפלו משופסין צורת חלקם שעשוי בדפוס הרבה שונים זה מזה, דברי רבי מאיר, שסובר דאין לחוש שמת הנחתום לקח ממנה מקומות רבא לתרים מן הפטור על החיב, וישלח מזה מקום יום, רבי יהודה אוסר, שאני אומר חטים של אמש היו משל אחד ושל היום היו משל אחר, ואולי אחד עשר ואחד לא, ויבא להקריש מהמקשר על שאני מעשר. אבל בשל יום אחד, מודה רבי יהודה דכול לעשר מזה על זה אפלו מדפוסים שונים דלא חשינין, רבי שמעון אוסר בתרומת מעשר לקח מדפוס אחד על השני אפלו של יום אחד, ושםא קנה משני אגשים ומתייר בחלה אפלו משל אהמול לשל היום דחזיבה באה רק